

příčinné souvislosti mezi nehodou a případným opomenutím obžalovaného, leda že obžalovaný, by zjednal svým příkazům průchod, marně použil všech prostředků po ruce mu jsoících, ve kterémžto případě nebylo by jednání obžalovaného k nedbalosti B-ově zavdalo příčinu (§ 134 tr. zák.). Jak dovoděno, nedostává se ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech ani po stránce objektivní skutkových zjištění, které by měly při správném výkladu zákona tvořiti podklad nálezu. Jelikož se z toho důvodu nelze obejíti bez nového hlavního přelíčení v prvé stolici, bylo za souhlasu generálního prokurátora podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověti ihned v zasedání neveřejném a uznati, jak se stalo. Při opětném projednání a rozhodnutí bude nalézacímu soudu, dojde-li k závěru, že příčinou, nebo jednou z více příčin smrtelné nehody Emila B-a bylo opomenutí obžalovaného, přesněji, než se stalo v zrušeném rozsudku, uvažovati o subjektivní stránce trestného činu (o otázce nedbalosti obžalovaného).

Čís. 2335.

»Zprotivením se« ve smyslu §u 279 tr. zák. jest i pouhá nečinnost, neposlušnost davu vůči příkazu stráže, by se rozešel, jí výslovně nebo sice mlčky, však pro dav poznatelně daného; pokud sem spadá výrok: »nerozcházejte se, my můžeme státi, kde chceme.«

(Rozh. ze dne 30. března 1926, Zm II 61/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 28. prosince 1925, pokud jí byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem shluknutí podle §§ů 279 a 283 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by jí znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., namítá stížnost právem, že tím co na skutečnostech zjištěno, není naplněna skutková podstata přečinu §u 279 tr. zák. v zákonné známce vybízení více osob ku společné pomoci nebo ku zprotivení se. Nelze sice souhlasiti s názorem stížnosti v této povšečnosti nesprávným, že pojem vybízení ku zprotivení se (druhá zákonná možnost vybízení ku společné pomoci nepřichází v projednávaném případě v úvalu) předpokládá vybízení k aktivnímu jednání, namířenému proti vrchnostenské osobě, takže nestačí vybízení k pouhé pasivitě. Zprotivením se jest po rozumu §u 279 tr. zák. naopak nejen činný odpor, nýbrž i odpor trpný, nejen útok na tělo vrchnostenské osoby, nýbrž jakékoliv jednání, které, bráníc tomu, by se výsledek vrchnostenskou osobou zamýšlený nestal skutkem již pouhým vyhověním jejímu příkazu, nutí vrchnostenskou osobu, by své vůli zjedнала průchod zdoláním překážky, spočívající v opačné vůli jiných

osob, třebas pouhou nečinností jich uskutečňované. Zprotivením se jest i pouhá nečinnost, neposlušnost davu vůči rozkazu stráže, by se rozešel, když stráž při takové neposlušnosti nezbyvá, než by zasažením fyzickými silami dav s místa shluknutí zatlačila a rozehnala. Proto dlužno i zjištěný projev stěžovatelky: »nerozcházejte se, my můžeme státi, kde chceme«, podřaditi pod pojem vybízení více osob ku zprotivení se vrchnostenské osobě, byl-li odvetou na příkaz četníků, by se dav rozešel, tedy výzvou k opomenutí jednání, četníky davu výslovně nebo třeba jen mlčky, avšak pro dav poznatelně nařízeného. Než tento předpoklad není, jak stížnost právem namítá, nalézacím soudem zjištěn. Rozsudek nevyslovuje se o tom, zda stěžovatelka učinila závadný projev před výzvou k rozchodu, či po ní, zda dříve či později, než bylo stěžovatelce a davu zřejmo, že dostavivší se četníci žádají, by se dav rozešel a s místa shluknutí vzdálil. Předpoklad ten bylo výslovně a přesně zjistiti tím spíše, že stěžovatelka nedoznala ani, že výzvu k rozchodu slyšela, ani že závadný projev učinila. Není-li však zjištěn ani časový a příčinný vztah tohoto projevu stěžovatelky ku projevu opačné vůle četníků, tím méně smysl, význam, směr a účel závadného projevu, jakož i obsah úmyslu nebo vědomí stěžovatelky ku projevu se vztahujícího, není skutková podstata přečinu §u 279 tr. zák. zjištěnými skutečnostmi naplněna ve známce vybízení ku zprotivení se, takže dotčená část odsuzujícího výroku spočívá na nesprávném použití zákona.

Čís. 2336.

Vrchnostenskou osobou ve smyslu §u 68 tr. zák. jest, kdož je mocí svého úřadu nebo veřejného příkazu povolán obstarávati veřejné záležitosti.

Pokud sem spadá strážce hlídací a uzavírací společnosti.

Skutková podstata přestupku §u 312 tr. zák. vyhledává v subjektivním směru, by pachatel věděl, že jedná s veřejnou stráží, konající službu.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Zm I 145/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 12. prosince 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem urážky veřejné stráže ve smyslu §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti §u 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Ke skutkové podstatě přestupku podle §u 312 tr. zák. se vyhledává po stránce objektivní, by se stala urážka vůči veřejnému úředníku, sluhovi, strážníku atd., zkrátka vůči nějaké osobě jmenované v druhém odstavci §u 68